

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 165/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Bojdom, advokátom, Fraňa Mojtu 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/163/2022 z 26. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté jeho dovolanie v civilnom spore. Rozsudok žiada zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Okresný súd rozsudkom z novembra 2021 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa proti žalovanému mestu domáhal určenia trvania nájmu mestského bytu. Skutkovo bolo nesporné, že podľa nájomnej zmluvy z mája 2019 mal nájom trvať do konca marca 2021 a sťažovateľ bol informovaný, že sa môže opätovne dohodnúť na nájme, o čo požiadal vo februári 2021. Tiež bolo nesporné, že prenajímateľ sťažovateľa v apríli 2021 vyzval, aby do troch mesiacov uplynutia výpovednej doby byt z dôvodu skončenia nájmu vypratal, keďže primátorka mesta nedala súhlas na uzavretie nájmu na ďalšiu dobu a rovnako to neodporučila komisia mestského zastupiteľstva. Podľa okresného súdu nájom sťažovateľovi zanikol uplynutím doby nájmu a nič na tom nemení nesprávny údaj prenajímateľa vo výzve o plynutí výpovednej doby.

3. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. K jeho námietke o postupe prenajímateľa v súvislosti s informáciou o možnom ďalšom nájme uviedol, že tento postup nebol pre rozhodnutie významný. Konanie medzi stranami sporu nebolo ukončené uzavretím nového nájmu a nie sú rozhodné ani dôvody prenajímateľa, ktoré k tomu viedli. Preto nájom skončil

uplynutím dojednanej doby. Podľa krajského súdu nebolo preukázané trvanie nájmu alebo vznik nového nájomného vzťahu či už z komunikácie strán, zákona alebo všeobecne záväzného nariadenia žalovaného mesta. Krajský súd nepovažoval za preukázané, že došlo k porušeniu dobrých mravov alebo ústavného práva sťažovateľa na obydlie.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). To, že krajský súd mu odňal procesné práva v miere porušení práva na spravodlivý proces, videl v tom, že rozhodnutia okresného a krajského súdu sa nevyporiadali so všetkými jeho tvrdeniami. Osobitne namietol, že nebolo vyhovené jeho návrhom na vypočutie členov komisie mestského zastupiteľstva, predloženie zápisnice o jej hlasovaní, predloženie zoznamu zamestnancov mesta a ich rodinných príslušníkov, ktorým mal byť daný do nájmu mestský byt. Opomenutie týchto dôkazov viedlo k tomu, že nebolo zistené porušenie dobrých mravov svojvôľou mesta pri prideľovaní nájomov bytov.

5. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. Po pomerne rozsiahlom a neadresnom opise svojej rozhodovacej činnosti sa stotožnil so záverom krajského súdu, že vykonanie sťažovateľom navrhnutých dôkazov nebolo podstatné pre závery okresného a krajského súdu, ktorých podstatou bolo, že nájom sťažovateľa skončil uplynutím dojednanej doby nájmu. Nevykonanie týchto dôkazov nevedlo k porušeniu práv sťažovateľa na spravodlivý proces. Podľa najvyššieho súdu to, že okresný a krajský súd sa nezaoberali tvrdeniami sťažovateľa o svojvôli pri prideľovaní nájomov mestských bytov, nevedlo k porušeniu jeho práv, keďže to nebolo rozhodné pre záver o konci nájmu. Podľa najvyššieho súdu krajský súd s tým, že odôvodnenie jeho rozhodnutia treba posúdiť v spojení s rozhodnutím okresného súdu, odpovedal na rozhodujúce námietky sťažovateľa. Najvyšší súd uzavrel, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu má zákonné náležitosti, čo vylučuje procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

6. Podľa sťažovateľa nevykonaním ním navrhnutých dôkazov mu bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva v rozpore s právom na spravodlivý proces a došlo k tomu, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné. Sťažovateľ odmieta odkaz najvyššieho súdu na záver okresného súdu o bezvýznamnosti navrhnutých dôkazov. Zistenie stanovísk členov komisie, ktorá neodporučila predĺženie nájmu bytu, považuje sťažovateľ za podstatné pre rozhodnutie, keďže bolo potrebné zistiť, či byt nebol pridelený tomu, kto nespĺňal podmienky, a či mesto malo dôvod na nepredĺženie jeho nájmu. Podľa sťažovateľa z dôvodu, že najvyšší súd sa týmito skutočnosťami nezaoberal, neboli odstránené nejasnosti pri prideľovaní bytov, hoci to bolo rozhodujúce. Preto si to vyžadovalo špecifickú odpoveď, keďže svojvôľa pri prideľovaní bytov je v rozpore s dobrými mravmi.

IV.

7. V časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavná sťažnosť neobsahuje skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prítomnosti sťažovateľa tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaním dôkazom. Argumentácia sťažovateľa neobsahuje žiadne prvky, z ktorých by bolo možné vyvodiť porušenie týchto základných práv, tak ako to predpokladá § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavná sťažnosť v časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nemá náležitosti ustanovené zákonom, a preto bola v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Čo sa týka námietky porušenia základného práva na súdnu ochranu, je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

9. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti sú opakovaním jeho argumentov, ktoré vyjadril v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom z jeho argumentácie vôbec nevyplýva, aký by bol vplyv prípadne na základe jeho dôkazných návrhov zistených skutočností na záver všeobecných súdov o zamietnutí jeho žaloby o určenie, že nájom k bytu trvá. Nemožno dospieť k záveru, že nevykonanie sťažovateľom navrhnutých dôkazov a zistenie nezrovnalostí pri pridelovaní nájomov by mohlo mať akýkoľvek vplyv na rozhodnutie o jeho žalobe. Hoci podľa sťažovateľa išlo o rozhodujúce argumenty, na ktoré bola nutná špecifická odpoveď, z jeho argumentácie nemožno dospieť k záveru, aký by bol vplyv zistenia nim tvrdených skutočností na záver všeobecných súdov o tom, že jeho nájom zanikol. Dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhoval vykonať, nesúvisia s trvaním alebo skončením jeho na dobu určitú uzavretého nájmu. Aj preukázanie pochybení pri pridelovaní nájomných bytov by nič nezmenilo na závere, že jeho nájom v čase rozhodovania všeobecných súdov netrval. Záver okresného a krajského súdu a na to nadväzujúci záver najvyššieho súdu, že podstatou sporu bola práve otázka zániku nájmu, a nie otázka toho, čo viedlo k jeho nepredĺženiu, nemožno považovať za mylný alebo neodôvodnený.

10. Okresný a krajský súd dostatočne odôvodnili, prečo tvrdenia a tomu zodpovedajúce nevykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov neboli pre posúdenie jeho žaloby rozhodné. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu plynie, že nájom bytu sťažovateľovi zanikol uplynutím dojednanej doby. Podľa krajského súdu skutočnosti, ktoré viedli k nepredĺženiu nájmu, neboli pre rozhodnutie významné, pretože konanie medzi stranami neskončilo dohodou o predĺžení alebo založení nového nájmu. Sťažovateľ v dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Keďže aj v podanom dovolaní boli námietky sťažovateľa rôzne argumentačne variované, no podstatou zhodné ako pred okresným a krajským súdom, najvyšší súd na ne stroho a dostatočne reagoval odkazom na odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu.

11. Nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd len odkázal na odôvodnenie okresného súdu. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia k argumentom sťažovateľa zaujal strohé a v hypertrofickej judikátornej koláži sa strácajúce, no vecné a omylu prosté

stanovisko. Preto nemožno dospieť k záveru, že by v odôvodnení namietaného rozhodnutia nedal sťažovateľovi odpoveď na jeho dovoláciu argumentáciu. To vylučuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, a to aj napriek tomu, že odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu nepomerne k rozsahu adresnej odpovede na námietku sťažovateľa rozvláčne a bezúčelne kompiluje judikatúru rôznej proveniencie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu